

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 72 28 24 00

Sagsnr.
2019 - 9054

Doknr.
174296

Dato
09-12-2019

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg har d. 29. november 2019 stillet følgende spørgsmål nr. 4 (L 68) til social- og indenrigsministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Adsbøl (DF).

Spørgsmål nr. 4:

”Er ministeren ikke bekymret for, at forslaget, som vil give kommuner hjemmel til tvangsmæssigt at fuldbyrde afgørelser om ændret anbringelsessted uden samtykke og evt. med politiets hjælp, kan blive misbrugt?”

Svar:

Med lovforslaget lægges der op til at indføre en hjemmel til tvangsmæssig fuldbyrdelse af afgørelser om ændret anbringelsessted uden samtykke, der er truffet efter servicelovens § 69, stk. 3, eller § 24, stk. 1, i lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet.

Forslaget udmønter dele af satspuljeaftalen for 2019-2022 og skal sikre, at barnet eller den unge kan få den nødvendige hjælp, også i de helt særlige tilfælde, hvor det trods tæt inddragelse og dialog ikke er muligt at opnå f.eks. barnets eller den unges frivillige medvirken, og hvor det ikke desto mindre er af afgørende betydning af hensyn til barnets eller den unges bedste, at afgørelsen fuldbyrdes.

Baggrunden, for at forslaget indgik satspuljeaftalen, var bl.a., at Folketingets Ombudsmand i november 2016 rettede henvendelse til ministeriet og bad ministeriet oplyse, om ministeriet mente, at der var grundlag for at søge tilvejebragt en hjemmel til tvangsfuldbyrdelse af afgørelser om ændret anbringelsessted – også i de tilfælde, hvor barnet opholder sig hos andre end forældremyndighedsindehaverene.

Det er klart, at tvangsmæssig fuldbyrdelse af en afgørelse kan opleves meget indgribende af barnet eller den unge, forældrene og eventuelle andre involverede. Det kan være tilfældet ved fuldbyrdelse af f.eks. afgørelser om anbringelse uden samtykke efter de gældende regler i servicelovens § 64 og vil også kunne være tilfældet ved en ordning, der giver hjemmel til tvangsmæssigt at fuldbyrde afgørelser om ændret anbringelsessted uden samtykke i helt særlige tilfælde.

Derfor lægger vi med lovforslaget op til at tydeliggøre i serviceloven, at fuldbyrdelse af tvangsmæssige afgørelser skal ske så skånsomt, som omstændighederne tillader og med henblik på at sikre barnets eller den unges bedste. Kommunen skal afsøge mulighederne for at opnå forældremyndighedsindehaverens, barnets eller den unges og eventuelt andre familiemedlemmers eller netværkets frivillige medvirken til afgørelsens fuldbyrdelse, medmindre hensynet til barnets eller den unges bedste i afgørende grad taler imod.

Kommunen skal således så vidt muligt søge at undgå, at det bliver nødvendigt at fuldbyrde sådanne afgørelser tvangsmæssigt. Dette er uddybende beskrevet i lovbemærkningerne, herunder de afvejninger og hensyn, der skal foretages med henblik på at sikre barnets eller den unges bedste. Der er tale om udførlige bemærkninger, der kan understøtte kommunernes praksis.

I de ganske få tilfælde, hvor fuldbyrdelse af afgørelser om ændret anbringelsessted uden samtykke med politiets bistand kan blive nødvendigt af hensyn til barnets eller unges bedste, vil kommunen skulle registrere og indberette det til Ankestyrelsen. Kommunens begrundelse og barnets eller den unges oplevelse af episoden skal fremgå. Ankestyrelsen udarbejder en rapport, som bliver oversendt til Folketinget, så det bliver muligt at følge praksis tæt.

Så derfor er jeg samlet set betrygget i, at vi med satspuljeaftalen har fundet en løsning, der sikrer hensynet til den unges bedste i de her få meget komplekse sager, og hvor vi vil kunne følge anvendelsen af den ny hjemmel i praksis.

Med venlig hilsen

Astrid Krag